

Autoritats, senyores i senyors.

Bon dia a tothom.

Torna a ser 11 de setembre i els catalans ens disposem a celebrar, amb perseverança i dignitat, la nostra Diada Nacional. Encara que sembli obvi, no està fora de lloc, ara per ara, dir que ho fem amb perseverança i dignitat, dues qualitats que ens fan falta per no decaure davant dels atacs d'arreu de l'Estat Espanyol i fins i tot dins del nostre país, en referència al nostre futur com a República i com a Nació, malgrat a aquesta repressió no renunciem a res: volem la República i la llibertat dels presos, el retorn dels exiliats i la fi de la repressió.

De nou ens trobem aquí per commemorar la Diada Nacional de Catalunya, diada festiva però sobretot, jornada d'afirmació. Només els pobles dits normals viuen la seva diada com una gran festa, però nosaltres som lluny de ser un país normal. Ens van empresonar els nostres dirigents o obligats al exili i també van segrestar les nostres institucions, però el que no han pogut es atemorir-nos.

Hi ha moments en què cal fer un repàs a la història. Avui pot ser un bon moment, perquè és important que no ens oblidem de per què celebrem la nostra Diada Nacional l'11 de setembre; per què ens remetem al 1714 i què és el que celebrem. En aquests moments en què el país està decidint el seu camí cap al futur, és oportú fer una mirada enrere i, dins del possible, aprendre del nostre passat per construir un futur millor.

L'11 de setembre de 1714 va significar el final de l'Estat català dins la monarquia hispànica. L'adveniment de la monarquia borbònica per la força de les armes implica el final de la superposició de dues estructures distintes que fins aleshores havien coexistit. La derrota va comportar la persecució de les persones fidels a Catalunya i també la destrucció de l'ordenament polític català.

Quatre dies després, el 15 de setembre de 1714 se substitueix l'autoritat de la Generalitat i del Consell de Cent. A partir d'aquí Catalunya pateix un segon setge. Es tanca la Casa de la Moneda, se suprimeix la Universitat de Barcelona i els estudis generals del Principat, es decreta l'ús oficial del castellà enlloc del català i comença un llarg procés de castellanització arreu del principat. Aquest procés conclou quan Felip V promulga el Decret de Nova Planta mitjançant el qual es van abolir les institucions catalanes, es va establir la centralització, la castellanització i l'absolutisme monàrquic i es prohibeix l'ús de la llengua catalana.

L'11 de setembre els catalans celebrem oficialment la Festa Nacional de Catalunya. Hi ha qui es pregunta com és que ho fem recordant una derrota militar i política. La resposta cal cercar-la en la voluntat col·lectiva dels catalans per seguir essent una nació.

És per això que avui som tots aquí.

Perquè al llarg de 300 anys, els catalans hem intentat rescabalar-nos d'aquella derrota i hem intentat anar reconquerint els drets perduts. Aquesta és la història que no hem d'oblidar ara que estem construint un nou Estat i volem recuperar els drets i llibertats col·lectives.

Però com fer-ho sense mirar enrere, sense tenir en compte d'on venim? El camí cap al futur no és la conseqüència del camí ja caminat?

Un any més som conscients de la transcendència del moment històric.

Ho sabem i ho diem cada any, que son dates molt especials, però aquesta arriba en un context de repressió brutal.

La nostra força com a poble està en aconseguir unir la majoria del país en la defensa de la República, si més no ho hem d'intentar, només una decidida voluntat de defensa de l'autodeterminació per damunt dels interessos de partit esdevindrà el fonament sòlid de la reacció.

Una reacció que hauria de ser eficaç, no estètica: ni podem perdre el món de vista ni deixar-nos arrossegar per una espiral de declaracions, frases i propostes que no ens duguin enlloc.

No ens cal tant radicalitzar els convençuts com sumar voluntats a la causa de Catalunya, on ens hi hem de trobar tan aquells que sentim Catalunya com la nostra nació i tenim el català com a llengua pròpia, com tots els qui sense compartir del tot aquest sentiment formen part de la nostra comunitat nacional i volen construir una Catalunya de progrés pels seus fills. Per això ara més que mai tenim que estar units en la diversitat.

Com ens recorda Jordi Cuixart, Omnium manté la vocació històrica d'enfortir el sentiment de pertinença col·lectiva que és la base per avançar amb grans consensos com un sol poble. No caurem en el parany dels qui usen la propaganda per atiar la divisió i crear un falç relat de fractura.

Perquè volem construir una República de tothom i per tothom.

No ens podem deixar a ningú, som un sol poble.

La lluita antidepressiva representa un dels principals fronts unitaris del sobiranisme, instrument bàsic per seguir avançant en el procés de alliberament Nacional.

No em de fer cas de falsos debats:

A Catalunya no hi ha fractura social.

L'única fractura és la que provoca que un 20% de la població estigui en risc d'exclusió social. La nostra cohesió és i ha de continuar sent forta.

Els llaços grocs no provoquen violència i polèmica. Els que la busquen el que realment els cou és que ara mateix hi ha 9 presos polítics, 7 exiliats i milers de represaliats per aquest Estat vell i caduc.

A partir de demà agafem forces, dons ve una tardor intensa.

Hem de recordar i reivindicar cites històriques com el 20 de setembre el dia que les forces d'ocupació van assaltar dependències de la Generalitat i que per de manifestar-se contra aquest fet Jordi Cuixart i Jordi Sànchez estan injustament a presó.

L'1 d'octubre que marca un abans i un després en la nostra lluita pel reconeixement del nostre poble exercint un dels principis de tota democràcia "el vot" i tant brutalment reprimint.

El 3 d'octubre en que la Taula per la Democràcia va promoure una "aturada general" de l'economia catalana per reivindicar la dignitat del poble de Catalunya i denunciar la repressió de l'Estat contra la ciutadania. Es tractava d'una crida secundada pels sindicats majoritaris, UGT i CCOO, les patronals i també les entitats sobiranistes, ANC i Òmnium .

I així podríem continuar amb tantes altres dates.

I no ens les mirem amb nostàlgia, al contrari, les reivindicuem. Ho tornarem a fer tants cops com faci falta. Ho farem tal com saber fer-ho, de manera positiva, cívica, pacífica i compromesa per buscar un millor futur polític i social.

Amb la tardor avançada, ens enfrontarem a un judici a la democràcia, al judici de la vergonya.

El judici a Jordi Cuixart, president de la principal entitat cívico-cultural de Catalunya i d'Europa i la resta de presos polítics, es impropï d'un estat de dret, ell és el líder d'una entitat cultural i se'l jutjarà per haver-se manifestat.

Aquest fet es un cas únic de repressió ideològica i cultural a la Unió Europea.

En els propers judicis ens hi juguem els drets civils i polítics dels nostres fills.

Ara doncs es el moment de la política, de la política que posa les llums llargues i mira al futur. Que vol construir un país nou, trencant amb velles estructures i vells dogmes buscant noves fórmules i noves maneres de fer.

Unes maneres polítiques més humanes i fraternals pensades pel benestar dels ciutadans. Per construir una comunitat moderna, justa, cohesionada i lliure.

I ens reafirmem en la nostra voluntat de continuar essent un poble, un poble que reclama el que li pertoca: el seu dret inalienable decidir el seu futur en pau i llibertat.

Ara el que necessitem i volem es un gran acord de tots els partits sobiranistes, un acord ambiciós, un acord de màxims.

Per tot això aquesta és una Diada de reivindicació, de reafirmació i de celebració d'un país que vol ser-ho amb tots els drets. Confiem que les persones en qui hem dipositat la nostra confiança tindran el mateix grau de compromís que les persones a qui representen.

Que la estimació per la nostra gent i la nostra terra, i l'amor a la llibertat que inspiren la Diada Nacional ens ajudin a fer realitat els nostre desitjos per a la Catalunya del segle XXI.

Visca la república Catalana